

8.den (sobota 02.08.) – boj o 3.místo

Nálada na snídani (jídlo jako vždy výborné) trošinku naznačovala lehkou nervozitu z utkání o 3.místo, které nás čekalo v pravé poledne. Před naším zápasem ještě hrály v 10.00 o 5.místo Skotsko B (Presidents) s Německem B.(10:2 pro Skotsko).

Naše příprava probíhala tentokrát ve velmi tichém a klidném duchu (nezpěvném). Všechny jsme totiž věděly, jak důležitý zápas nás čeká. Prohrát by byla skutečně obrovská ostuda. Přesto jsme ještě všichni měli v paměti ten tlak z našeho prvního zápasu s Německem A., kdy se Němky proti nám opravdu dokázaly nastartovat a vyhecovat. Protože Němky hrály v domácím prostředí a hlavně jim fandil celý stadion (bylo zde dost chlapů, protože se také hrál finálový zápas mužské německé ligy), jsme chtěli hned na začátku ukázat kdo bude na hřišti pánem. Zápas začal na obou stranách nervózně. Vzhledem k vývoji zápasu v polovině (3:1), se ani Hary neudržel a poprvé na nás za celé mistrovství zvýšil hlas (prostě nás seřval). Toto se ukázalo jako pravý lék na naši hru a my začaly konečně hrát, tak jak to na Němky umíme. Ještě se nás pokusily pozlobit kontrolou Beruščiny lakrosky, když zvyšovala svým gólem na 6:3. Lakroska však byla zcela okamžitě a jednoznačně prohlášena za regulérní (byla přece půjčená od Slizouna) a během chvilky jsme daly Němkám ještě 3 góly a zápas byl rozhodnutý - 3.místo bylo naše. A radost byla velká. Splnily jsme aspoň obvyklou laťku a skončily za ostrovními týmy jako první.

Ve sprchách jsme už vesele zpívaly a pak jsme příjemně naladěni sledovaly finálový zápas, ve kterém se utkal favorit celého turnaje Anglie a A-tým Skotska. Angličanky v pohodě vyhrály a skončily bez jediné prohry na 1.místě. Pak následovalo slavnostní zakončení. Za zvuku hymen jednotlivých států opět nastoupily všechny týmy. Promluvil k nám starosta Göttingenu a předseda lakrosové federace. Pak už jsme jenom čekali až nám dají pohár a my se začneme radovat. Padlo rozhodnutí, že si pro něj půjdeme všechny. Po skončení všech projevů následovalo společné fotografování s pohárem. Jelikož šel kolem Slizoun, přizvali jsme ho, ať se jde s námi vyfotit. Tomáš vzal do ruky Beruščin foťák, a když už jsme se všichni upravili a srovnali, řekl nám ať se hezky usmíváme, že jako udělá fotku, ale jen opravdu jako, protože právě došel film!!! To jsme ale Slizounovi samozřejmě neřekli!!! Pak už se jenom jelo do hotelu a následovaly poslední přípravy na večerní banket s večeří a následnou párty.

Byly jsme trenérem upozorněny, že se máme slušně obléci. To nám ale měl říci už v Praze, nikdo přece nepočítal s tím, že budeme spát v takovém pěkném hotelu, a banket bude probíhat ve večerních róbách. Přesto jsme udělaly vše pro to, abychom důstojně reprezentovaly naši vlast. A dobře jsme udělaly. Jelikož byl banket společný jak pro ženské mistrovství, tak pro závěr mužské ligy, byli opravdu všichni v oblecích a šatech. Nás překvapila Beruška, která někde uvnitř svého zavazadla vyhrabala efektní růžovou košili s holými zády a k tomu botky s megajehlami. Banket byl chvílemi (skoro celou dobu) velmi nudný, všichni děkovali všem, hlavně úžasnému německému lakrosu, který letos slaví výročí 10 let, jak jsme se dozvěděli ze všech proslovů. Nuda však skončila okamžikem, kdy začalo první vystoupení. Nutno říci, že si všichni připravili svá vystoupení velmi hezky, a až na naše, se

všechna nějak týkala lakrosu. Nám se nejvíce líbilo vystoupení rozhodčích, kdy do své písně zakomponovali slova používaná v lakrosové terminologii (míč, brána, atd.) ve všech jazycích zúčastněných států (včetně rozhodčích). Pak už jsme ovšem přišly na řadu my. Beruška nás výborně uvedla, podotkla že toho máme připraveno trochu více, a my mohli zvednout připravené titulky a začít zpívat píseň – „Měla vlasy samou loknu“. Nutno podotknout, že píseň měla velký úspěch. Sice asi všichni nestihli číst současně s naším zpěvem, avšak úspěch to opravdu byl. To ještě nevěděli, co na ně máme připravené dál. Lenka M. nám to odpočítala, a my začaly zpívat pásmo českých písní na známé světové melodie. Faktem je, že jsme začaly zpívat trošku více nahoře, a na konci již některým docházel dech a také hlasové možnosti. Přesto se mnozí posluchači písní chytli, tzn. že je poznali. Po poslední písni následoval bouřlivý aplaus, podle kterého jsme poznaly, že to bylo vystoupení opravdu úspěšné. Následovala večeře a po ní hromadný odjezd na místo konání závěrečné párty.

Jeli jsme autobusem a protože jsme se měli domů vracet pěšky, měl Hary za úkol sledovat cestu, abychom trefili zpět. Cestou jsme pořádali pěvecký souboj se zbytkem osazenstva autobusu a popíjeli všechny možné druhy alkoholu, co komu ještě zbylo ze zásob. Když jsme vystoupili, řekl Hary, že je to v pohodě, že cesta domů je jednoduchá a bude trvat asi hodinku pěšky. Sedli jsme si na schody a během dopíjení (abychom mohli vstoupit na párty) jsme svým téměř dokonalým zpěvem bavili všechny postupně přicházející. Asi po hodině, kdy alkohol došel a začaly už také pomalu odcházet hlasivky jsme se všichni s velkou vervou vrhli na narvaný taneční parket. Taneční kreace našeho týmu byly neuvěřitelné, jelikož jsme tančili nejen na parketu, ale i na stolech, židlích, a někteří ještě dokonce výše. Tak se také stalo, že si Dřevík, ve snaze zachránit ze stolu padající německou brankářskou kolegyni, která evidentně nezvládla několik brankářských rund tequilly, při skoku za ní sama způsobila docela bolestivé zranění nártu.

Když jsme se dostatečně vyřádili na parketu a konečně po dlouhém přemlouvání některých dobře rozjetých jedinců nakonec všichni celkem unaveni dali dohromady, vydali jsme se za navigace Haryho na cestu zpět do hotelu. Jak bylo podotknuto dříve – „Žádný problém, je to jednoduchý, musíme jít pořád rovně tímhle směrem...“ se asi po hodině chůze ukázalo jako skutečně velmi nepřesné. Jednoduše řečeno, zabloudili jsme. Po dohadování kde jsme a kudy dál se Hary s Beruškou rozhodli, že to kousnou pro tým a doběhnou k hotelu pro auto a vrátí se pro nás. Zatím máme držet směr. Tak jsme pokračovali v únavném pochodu. Za zmínku stojí několik následujících zajímavostí: Hary a Beruška (jak bylo zjištěno později po nahlédnutí do mapy v hotelové hale) uběhli po Göttingenu půlmaraton, ale nakonec po doptání hotel našli; Linda (notně v náladě) a její hlášky: pověste ho do nádoby (místo do ráhnoví) a hlavně: „Co si nepamatuji, to se nestalo.“; kulhající Dřevík; Klárka přemlouvaná k tomu, aby se oblékla, protože chodila ve 3.00 hodiny ráno po Göttingenu jen v podprsence, všem zimou drkotající zuby, snaha odolnějších nepoztrácet jedince, kteří neměli sílu se o sebe postarat sami, ... Prostě pohoda. ☺

Prvním momentem naší záchrany bylo stopnutí policejního vozu a zjištění, kde vlastně jsme. No, jak to říci slušně... byli jsme na úplně druhém konci města! Protože jsme se nemohli dohodnout, jestli nám policejní hlídka má zavolat jedno, dvě či tři taxi, nechala nás diskutovat a s upřesněním, kde je blízka policejní stanice, odjela. Tam se po chvíli vydala Lenka M. s Mikešem, taxi zavolaly, taxi přijelo, naložilo Mikeše, Tomáše, Báru a Dřevíka(?), odvezlo je do hotelu s cílem nasednout do auta a dojet pro zbytek, protože jsme si mysleli, že se Beruška s Harym při svém nočním běhu definitivně ztratili a tudíž nevysvobodí zbytek, který pomalu ztrácel naději na záchranu. V hotelu se naštěstí ukázalo, že maratónci šťastně doběhli (asi před minutou) a Hary se už vydal na cestu. Tomáš tedy také vyrazil a po několika dalších zmatcích, jejichž popisování by zabralo dalších několik odstavců, byli všichni nakonec dopraveni do hotelu a celí šťastní se mohli uložit k posilujícímu spánku - asi tak na 3 hodiny. ☺

Poznámka pod čarou: Valerie, Žofka, Pavlínka a Markéta, které vyrazily z párty dříve, se dle Haryho rad dostaly do hotelu asi po půl hodině chůze! ☺